

af formuleringen, at ikke enhver undladelse af at opfylde pligten bør medføre afslag på ansøgningen.

Og hvorfor så det? Ja, det er jo, fordi flygtninge – det kan være politiske flygtninge, og det kan være krigsflygtninge – ikke altid kan sikre, at de vil være i stand til at levere et hvilket som helst dokument, som kan være med til at bevise, at de er forfulgt ifølge flygtningelovgivningens og flygtningekonventionens bestemmelser.

Det fremgår af det forslag, vi behandler nu, at man bare kan dukke op og bede om asyl og så i øvrigt læne sig tilbage med korslagte arme, men sådan foregår det jo ikke i praksis. En asylansøger skal nøje redegøre for sit asylmotiv, og asylansøgeren skal også, så langt som det overhovedet er muligt, understøtte sin forklaring med oplysninger om hjemlandet og ved at fremlægge de dokumenter, som den pågældende er i besiddelse af. Først i anden række er det myndigheden, som så skal vurdere sagen, der indhenter oplysninger, der kan enten be- eller afkræfte asylansøgerens forklaring. Det vil sige, at begge parter har ansvar for sagens oplysning.

Dér vil jeg så minde om det, jeg sagde før: at når man er flygtet – nogle gange over hals og hoved – er det ikke sådan, at man altid vil være i stand til at få de relevante dokumenter med sig, hvis man har dem, og i nogle tilfælde vil man jo netop ikke have dem. Det kan f.eks. være et menneske, der er medlem af en illegal politisk sammenslutning eller parti, og dér har man jo ikke noget medlemsbevis. Jeg nævner det blot som et eksempel på en af de meget ofte anvendte begrundelser for at søge asyl. Det siger også sig selv, at hvis det drejer sig om en person, der er forfulgt af myndighederne i hjemlandet, f.eks. på grund af politiske aktiviteter, vil vedkommende heller ikke have skriftlige beviser på dét.

Når jeg har villet nævne det par eksempler – og der er mange andre – så er det, fordi det er helt grundlæggende i flygtningelovgivningen, at man også skal tage hensyn til »the benefit of the doubt«, og det vil sige, at tvivlen skal komme asylansøgeren til gode eller i hvert fald ikke skal komme vedkommende til skade. Og det, der i virkeligheden ligger i Dansk Folkepartis beslutningsforslag, er vel, at man mener, at tvivlen altid skal komme asylansøgeren til skade, og det siger sig selv, at et så groft brud på det, der er hele grundtanken i flygtningelovgivningen og i flygtningekonventionen, vil regeringen ikke medvirke til.

Dorte Bennedsen (S):

Heller ikke dette forslag kan Socialdemokratiet støtte. Ministeren har allerede i sit indlæg redegjort for de, skal vi sige fejlfortolkninger eller misforståelser, eller hvad man nu vil kalde det, som forslagsstillerne gør sig skyldige i med hensyn til § 40. Rent faktisk eksisterer oplysningspligten jo i dag.

Men hertil kommer, at vi heller ikke deler det synspunkt, som forslagsstillerne har: at den, der ikke ved hjælp af helt håndfaste dokumenter kan bevise, at han eller hun har været udsat for forfølgelse, skal afvises. Det var jo det samme synspunkt, ministeren var inde på, og jeg har i og for sig ikke meget at lægge til, men vil kun sige, at vi ikke kan støtte forslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

For Venstre og Det Konservative Folkeparti, på hvis vegne jeg også har fået lov at tale, er det helt afgørende, at der i dansk udlændingelovgivning og -administration, i det omfang det overhovedet er muligt, dæmnes op for, at plattenslagere og lykkeriddere misbruger det danske asylsystem og de danske skatteborgere.

Derfor har Venstre og De Konservative også i det ene betænkningssbidrag efter det andet forsøgt at anvise måder, hvorpå sagsbehandlingstiden kan nedsættes og fårene skilles fra bukken. Vi ønsker fortsat stramme regler i forbindelse med f.eks. optagelse af fingeraftryk og frihedsberøvelse samt hjemmel for politiet til at gennemtvunge, at der udstedes rejsehjemmel til dem, der skal udsendes, og vi ønsker en enklere klageadgang, så sagerne ikke kan genoptages igen og igen bare for at få udsat udrejsen. Sagsbehandlingstiden er fortsat for lang – det kan man konstatere ved at læse ministerens Nyhedsbrev om Danmarks udlændinge – og sagsbehandlingstiden skal ned. Vi siger ikke, at det er let – det ved vi godt at det ikke er – men vi mener fortsat, at sagsbehandlingstiden er for lang. Alt for mange kan i al for lang tid lade sig forsørge på statens regning, selv om de ikke har skyggen af et opholdsgrundlag. Derfor er det naturligvis en selvfølge, at asylsøgere selv skal bidrage med oplysninger, men jeg er enig med indenrigsministeren i, at det allerede fremgår af loven.

Det er naturligvis også en selvfølge, at asylsøgere selv skal sandsynliggøre løgnehistorierne, og sådan er det også i praksis i dag, selv om det er tungt og besværligt for politiet at få afsløret disse historier. Men det ville være i strid med